

[Niels Westerby.]

denne inflation, der plager os; vi havde haft prisstigninger på 8 pct. i 1965, og vi lå i spidsen på dette område. Det var en virkelig klagesang, og det ærede medlem hr. Damsgaard var bekymret for konkurrenceevnen. Ja men det er vi da alle. Vi er da alle sammen bekymrede for denne inflation. Der er bare det mærkelige ved det, at når det ærede medlem hr. Damsgaard står op og taler om inflationen, og når det ærede medlem hr. Thestrup taler om inflationen, så hedder det, at det er noget, der maner til alvorlig eftertanke. Ja men hvad vil det ærede medlem hr. Damsgaard gøre? Hvad vil det ærede medlem hr. Thestrup gøre for at holde denne inflation i ave? Det er jo det, sagen drejer sig om. Tror man virkelig, at man gennem de besparelsesforslag, som her er præsteret i form af ændringsforslag fra VKs side eller fra regeringens og de tre forligspartiets side, kan begrænse inflationen? Det ligner jo ingenting bare at komme og sige, at det må mane til alvorlig eftertanke. Det er konkret politik, det drejer sig om.

Og så kan man oven i købet opleve, at enkelte ordførere står op og siger, at det er udtryk for socialisme, og at man er betænkelig ved den overbudgettering, der ligger i dette lovforslag. Den overbudgettering, der ligger i det, drejer sig vel højt regnet om 800 mill. kr. — højt regnet. Jeg vil være tilbøjelig til at mene, at det nok skal synke noget i tidens løb, så at man måske kommer ned på 700 eller 600 mill. kr. Ja men tror man, man kan bremse en inflation af den rækkevidde, der er tale om, med en så begrænset overbudgettering? Det er fuldstændig utænkeligt.

Derfor kommer vi også nok til at opleve, at hr. Damsgaard, hvis han fortsat er ordfører for sit parti, næste år står op og holder den samme tale og klager over inflationen. Og det samme vil vi komme til at opleve for hr. Thestrups vedkommende. Der skal jo være et rimeligt forhold mellem de taler, man holder, de principielle målsætninger, man angiver, og de konkrete midler, man anviser — og det er der ikke hverken for hr. Thestrups eller for hr. Damsgaards vedkommende.

Jeg tror også, regeringen kommer til at

beklage, at den ikke har formået at presse et finanslovsforslag igennem med en større overbudgettering, end tilfældet er, for jeg tror, vi må se i øjnene, at den økonomiske politik stadig væk vil føre til det resultat, at der bliver skævheder i samfundskonkurrencen.

Jeg vil altså konkludere derhen, at dette finanslovsforslag ikke opfylder den funktion, som et finanslovsforslag bør opfylde i et moderne samfund: at sikre en større økonomisk ligevægt.

De af socialistisk folkeparti stillede ændringsforslag vil jeg anbefale at man stemmer imod, og hvad ændringsforslagene nr. 326, 341-344, 364 og 365 angår — ved afstemningen om dem vil det konservative folkeparti undlade at stemme — vil jeg indtage den holdning at anbefale, at man stemmer imod dem.

Endelig med hensyn til levnedsmiddel-instituttet dette: vi går jo rundt og bliver forgiftet lidt hver dag, ganske vist umærkeligt, men det har sine konsekvenser. Det har også sine konsekvenser for vores eksport, og der må naturligvis sættes ind her. Jeg tror ikke, det kan gøres anderledes end ved på den foreslåede centraliserede måde at få en effektiv kontrol med, at disse uheldige ting ikke sker, og jeg vil derfor stemme for de bevillinger, der er nødvendige for dette levnedsmiddelinstitut. Jeg tror simpelt hen ikke, man kommer uden om det. Det er jo dog et moderne samfund, det drejer sig om, med nye midler, og så kan vi ikke blive ved at optræde, som om vi levede i Gorm den Gamles tid.

Svend Haugaard: Jeg skal ikke gøre forsøg på at optage en debat med hr. Niels Westerby om forsvarsspørgsmål — han er åbenbart blevet den mest forsvarsivrige i det høje ting — men jeg vil gerne ganske kort motivere mit standpunkt.

I en tid, da der i en grad som vel aldrig nogen sinde før er behov for en indsats mod nød i meget store dele af verden, og hvor der endvidere er mulighed for, at et godt fredsiniciativ kan blive et eksempel til efterfølgelse, synes jeg, det er bittert at være vidne til, at Danmark skal bevilge 2 milliarder kr. til et forsøg på at opbygge et militært forsvar, som i bedste fald kan vise sig at være ingen nytte til. Jeg må tage